Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

6-9-51

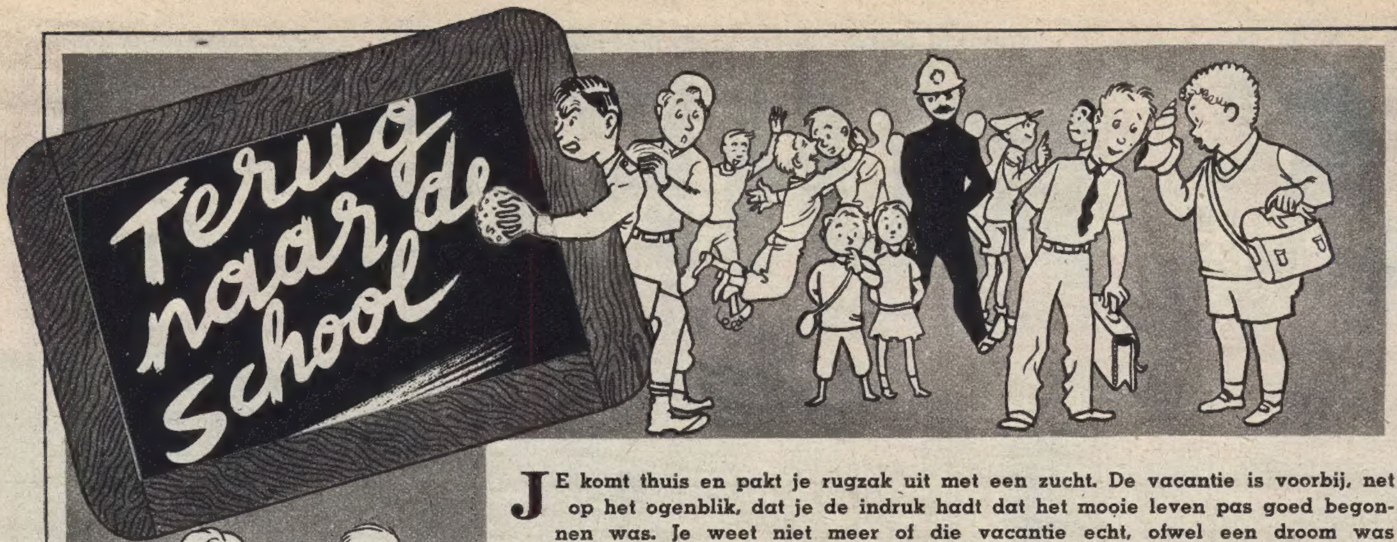
KUIFJE

36

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

IEDERE MAN IN DOODS GEVAAR IS JE BROEDER!

(Zie blz. 8 en 9.)

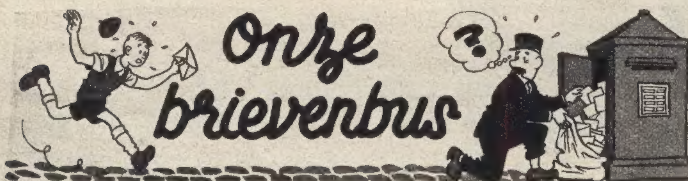

JE komt thuis en pakt je rugzak uit met een zucht. De vacantie is voorbij, net op het ogenblik, dat je de indruk hadt dat het mooie leven pas goed begonnen was. Je weet niet meer of die vacantie echt, ofwel een droom was en pas als je knipoogt tegen je gebruind gezicht in de spiegel, geloof je dat het werkelijkheid was. Je haalt je ouwe, trouwe schooltas te voorschijn en loopt winkel in winkel uit om boeken, potloden, pennen, passersdoos, enz. enz. en je leest haast op ieder straathoek dat de Herfst nadert en de scholen hun poorten weer geopend hebben.

« Treurige waarheid », denk je, maar tegelijkertijd vind je het prettig nieuwe schoolbenodigdheden te kopen en je voelt de éérste dag met een zekere spanning naderen. Wie zou er nog zijn van de oude kameraden ? Hoe zou de nieuwe leraar er uit zien ? En op een goeie morgen stap je dan in je « nieuwe klas ». De lessenaars zijn gevernist, ze blinken te erg, de banken zijn te netjes, de borden te zwart, de vers gekafte boeken staan zo keurig in het rek alsof nooit een hand ze aangeraakt had en de landkaarten hangen « recht » aan de muur. Nergens een stofje, nergens een vlekje. Je voelt je een beetje onwennig en als de « nieuwe » leraar binnenkomt, bekijk je die ook een beetje onwennig.

« Heeft wel een sympathiek gezicht, denk je, maar je weet nooit... »

Pas als die leraar géén speech houdt, maar zegt dat je je vlug zult thuis voelen, dat er hard zal gewerkt worden en dat jullie dikke vrienden zullen zijn, is het ijs gebroken. Je voelt dat het interessant kan worden, je voelt dat het een goed jaar zal zijn. En heel stilletjes zeg je... « volgend jaar is 't toch weer vacantie ! »

Piet Verschuren, Spangseweg, 84, Sprang (Noord-Brabant/Nederland). — Bijna zeventien jaar, wenst naar België te komen om ons land te leren kennen. Hij vraagt of er geen jongens van dezelfde leeftijd hem de mooiste hoekjes van België willen tonen ?

Ivo en Walter Govaerts, De Panne. — Hartelijk dank voor de prentkaart. Ik hoop dat jullie mooi bruin gebrand zijn van de zon en heerlijke vacantiedagen hebben gehad.

André Verstreken, Herent. — Dank voor de prentkaart. Een mooie vacantie doorgebracht ? Ik hoop het, en wens je meteen veel moed om weer aan het werk te gaan.

Jo De Meester, Groningen. — Aan je brief beleefde ik heel veel genoegen, temeer daar je me uitvoerig vertelde welke tekenverhalen speciaal in je smaak vallen en welke rubrieken je het liefst leest. Mag ik af en toe zulk 'n briefje verwachten ? Beste groeten aan heel de familie.

Rie van Asse, Delft. — Dank voor je schrijven. Nu weet ik ten minste dat ons blad je bevalt en je veel pret beleeft aan de humoristische streken van Lambik, en dat Alex je sympathiek is. Sporthoekjes verschijnen er regelmatig. Zoveel mogelijk zullen we deze rubriek uitbreiden. Da-ag !

GOED NIEUWS !

Over twee weken publiceert « KUIFJE » een nieuw tekenverhaal van Bob De Moor. Het zal zich afspelen in de Gouden Eeuw op de schepen van de roemrijke Oost-Indische Compagnie !

Bernard Steekers, Mechelen. — Van harte welkom in de grote familie. De lidmaatschapskaart werd je opgezonden en ik ben er van overtuigd, dat je een trouwe en flinke lezer bent van ons blad. Ik wens je ook een goeie reis en veel pret !

Jan Laurens, O.L.Vrouw-Waver. — Jij bent dus een ijverige supporter van de Ronde. Lastig zijn de ritten bijzonder in de bergen, waar de renners nu eens de brandende zon, dan weer de bijtende koude moeten trotseren. Droom jij er misschien van, ook eens kampioen te worden ? Of geef je toch de voorkeur aan voetballen ?

Victor Vandeput, Wezembeek. — Je nieuwe lidmaatschapskaart werd je opgezonden. Het is prettig te horen, dat je ons blad leest van de eerste tot de laatste pagina en alle verhalen boeiend en mooi vindt. Met de beste groeten aan alle vrienden !

Lea Noordkam, Rotterdam. — « Kuifje » wordt inderdaad opnieuw in je vaderstad vertegenwoordigd. Je mag er van overtuigd zijn, dat ons blad thans regelmatig in je bus zal glijden. Schrijf me eens vlug welke verhalen en rubrieken speciaal naar je zin zijn en welk hoekje er, naar jouw mening, nog in ontbreekt. Hartelijkste groeten.

Jan Laarmans, Dordrecht. — De vragen die onze lezers stellen, worden inderdaad heel vaak in onze Brievenbus beantwoord. Of kapitein Blake werkelijk dood is ? Dat heeft reeds vele correspondenten geïntrigeerd, maar het is ook voor mij een grote onbekende. Alleen onze vriend Jacobs kan dit geheim onthullen en hij zal het waarschijnlijk ook doen, zodra het gepaste ogenblik is aangebroken.

Hans Goedvriend, Tilburg. — Dank voor je aanmoediging. Het is mijn wens van « Kuifje » ook voor Nederland het aantrekkelijkste kinderblad te maken. Jij en al onze lezers kunnen helpen dit opzet te verwezenlijken, door ons regelmatig te schrijven welk verhaal jullie mooi vinden, welk verhaal jullie afkeuren, en wat jullie graag in ons blad zouden wensen gepubliceerd te zien.

OVER DRIE WEKEN verschijnt « **KUIFJE** » reeds **5 jaar !**

★

Te dezer gelegenheid wordt er een **SPECIAAL NUMMER** uitgegeven, met het begin van onze **GROTE PRIJSVRAAG !**

Voor méér dan 150.000 frs. prijzen of 10.000 gulden !

Bestel nu reeds je nummer !

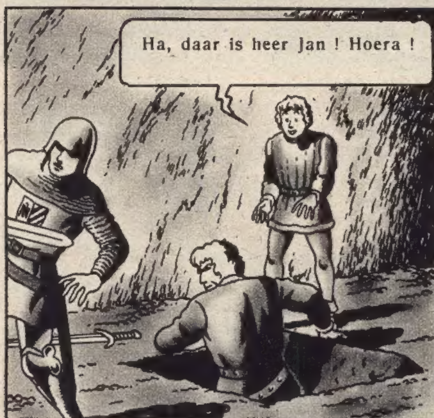
KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel, 76, Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

ABONNEMENTSPRIJZEN :	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	7.— frs.	7.— frs.
Ab. drie maanden . . .	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden . . .	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar . . .	265.— frs.	300.— frs.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Steenardt heeft de heer van Kessel gedood, het kasteel in brand gestoken en de jonkvrouw ontvoerd. Sterke Jan wordt van de feiten op de hoogte gebracht en keert terug naar Kessel. Met zijn soldaten beukt hij de poort in van Steenardt's kasteel....

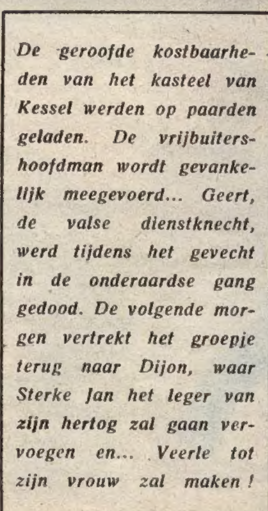

In de bloeyende wyngaerdt

« Wij drinken de wijn er uit schalen », zo zongen onze voorouders toen ze naar Oostland, het land van belofte trokken.

Pallieter perste het purperen druivensap in Marieke's mond; met de kermis worden bestofte flessen uit de kelder gehaald; de studenten lusten niet alleen bier, maar bezingen ook de wijn, de notaris en mijnheer pastoor drinken hun glas bourgogne met kleine teugjes en de misdienaars slurpen gulzig aan de fles, indien ze daartoe de kans krijgen. Of doen ze dat thans niet meer?

Onze druiven blijven echter onder glas, omdat de zon hier niet zo mild schijnt als langs de Rijnoevers en niet zo stralend heet als in het Zuiden van Frankrijk...

NOACH DRONK DE WIJN...

en viel toen in slaap, zo lezen we in het Oud Testament. Hij was de eerste die het heerlijke druivensap naar waarde schatte en na hem deden alle volkeren uit de Oudheid het. In Palestina groeiden de druiven overvloedig en de Joden maakten uitstekende wijn. De Grieken en de Romeinen waren fijnproevers, dat is gekend. Homerus bezong de wijn van Rhodos, die van Chio, Argos en vooral die van Lesbos. Aristoteles beweerde dat deze laatste als gesmolten zon in de keel liep. Horacius en Virgilius loofden de wijnen van Palermo, van Alva en Cales.

DRUIVENSAP EN HONIG

De wijnen die we thans drinken, zijn niet dezelfde als die van Palermo b.v., bereid naar Oud-Romeinse recepten. De Italiaanse wijnen waren dik als stroop en zoet als likeur. Om ze te drinken, werd er warm water bijgevoegd. De Romeinen bewaarden hun wijn vijftig, zestig en zelfs honderd jaar, alvorens hem op tafel te brengen. Die wijn zag er dan uit als gestolte honig. Virgilius en zijn tijdgenoten mengden trouwens honig in iedere beker wijn. Verder voegden ze er ook parfums aan toe zoals: aloë, gedroogde vijgen, thijm, myrrhe. Cato vertelt dat er ook azijn en zeewater werd aan toegevoegd. Ons lijkt dit moorddadig, maar over smaak en kleur valt niet te twisten, dat weten jullie reeds!

DE KONINKLIJKE BOURGOGNE

Het waren de Romeinen die onze voorouders inwijdden in de druivencultuur. De eerste wijngaarden, die in Frankrijk op prijs gesteld werden, waren die van Mantes, Suresnes en Arbois. Koning Hendrik IV loofde vooral de twee laatsten. De druivenkwekers van Suresnes en Arbois maakten echter later misbruik van hun goede faam: ze plantten minderwaardige druiven om een grotere en goedkopere hoeveelheid wijn te trekken. Op zekere dag werd de Franse Zonnekoning ernstig ziek en zijn lijfarts, Fargon, verklaarde dat 's konings miserie voortkwam van 'n slechte spijsvertering.

— En hoe kan men dat verhelpen? vroeg de koning.

— Sire, antwoordde Fargon, er is één wijn die deze ziekte kan genezen en dat is de wijn van Bourgogne. Ik beveel hem warm aan!

Lodewijk XIV schikte zich naar de wens van zijn lijfarts en genas in korte tijd. Hij loofde dan ook de eigenschappen van de wijn van Bourgogne en heel zijn hofhouding haastte zich ook Bourgogne te drinken en de lof van deze wijn te verkondigen. Het is van die dag, dat de wijnen van Bourgogne als de fijnste ter wereld gelden.

Op het einde van de regering van Lodewijk XIV kwam de schuimwijn in de mode. Over schuimwijn had men te voren nooit horen spreken. Het was dom Pérignon, een monnik van het klooster van Ay, die de eérste schuimwijn maakte en rond de hertog van Vendôme, die wijngaarden bezat te Champagne, schaarden zich de eerste liefhebbers van deze godendrank. Over de champagne kunnen we verder alleen vertellen, dat die mode nog duurt en niet alleen in Frankrijk, doch over heel de wereld.

OVERDAAD SCHAADT!

Iedereen mag wijn drinken, met mate! Soms wordt de wijn zelfs aanbevolen, maar overdaad heeft sedert de vroegste tijden afkeer verwekt en werd overal gestraft. Bij de Grieken werden, volgens de wet van Soloon, de dronkaards die zich in het openbaar vertoonden, met de dood gestraft. De Spartanen maakten hun slaven dronken en lieten hen dan door de straten « zeilen », opdat de jeugd een afkeer zou krijgen van de dronkenschap.

In 1500 vaardigde keizer Maximiliaan een decreet uit, waarbij drinkgelagen verboden werden. Niet alleen de dronkaards werden gestraft, doch ook diegenen die er getuige van waren en de drinkebroers niet tot rede hadden gebracht. De Mohamedaanse godsdienst verbiedt alle alcoholhoudende dranken. Soliman I ging zo ver gesmolten lood in de mond van de dronkaards te laten gieten!

HOE MAAKT MEN WIJN?

Op enkele details na, wordt de wijn thans gemaakt volgens dezelfde methode als 1500 of 1700 jaar geleden. De rijpe druiven worden gelezen en geperst om er de most uit te trekken. De most is het nog niet gegiste sap,, dit wordt dan in kelders gezet om er te gisten. Het is de suiker, die het fruit bevat, die in alcohol veranderd. Na de gisting wordt de wijn in vaten en ten slotte in flessen getapt. Om schuimwijn te verkrijgen, wordt het druivensap gebotteld voordat de gisting voltrokken is. Op deze wijze hoopt er zich in iedere fles en zekere hoeveelheid koolzuur op, dat de wijn, zodra men de fles opent, doet schuimen.

Het Sterrenvaandel

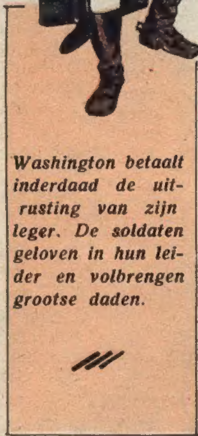
Washington werd benoemd tot generaal van het jonge Amerikaanse leger. Hij zal strijd moeten leveren tegen de Engelsen...

De kolonies van Noord-Amerika zijn een republiek geworden en de Yankee-rebellen hebben een leger gevormd. Hove wordt door de Britse kroon naar Washington gezonden om over verzoening te praten.

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

Met Laobé en Moehoe is Dzidziri vertrokken om prins Ephraim en zijn secretaris Domingo op te sporen. Deze laatsten hebben de documenten van de Normandie des Airs ontvreemd. Een zonderling en indrukwekkend schouwspel speelt zich af onder de ogen van onze vrienden...

DE DANS VAN DE DOOD

ONVERGETELIJK ! Een onvergetelijk visioen dat voor altijd in Dzidziri's geheugen geprent bleef. In een flits herinnerde hij zich de Mouffetardstraat, het oude huis waar zijn tante concierge was en de dagen die hij dromend op de dakgoot had doorgebracht. Neen, nooit, nooit had hij zich zulk een schouwspel kunnen indenken.

Daar, voor hem, de kom, de inzinking omzoomd door woudreuzen en in het midden de kudde olifanten. Zeker hij had reeds olifantenkudden op het witte doek gezien, doch hier waren het er ten minste een honderdtal en welke fantasmagorische dans voerden ze uit ?

Gehoorzamend aan een mysterieus bevel draaiden die geweldige dieren in een kring rond. Nu en dan hieven ze samen hun slurf op, trompetten lang en luid en vertrokken dan opnieuw in tegenovergestelde richting. Sommigen waren enorm en hadden geweldige, gebogen slagtanden, anderen hadden hadden korte, scherpe slagtanden en dan waren er ook nog heel jonge olifanten die meedraaiden in deze mysterieuze kring.

Plotseling stootten de olifanten een schrille kreet uit en gingen uit elkaar. In het midden van de ronde zag Dzidziri een grijs vormloos lichaam liggen dat door krampen doorschokt werd. Het was een oude olifant, met magere flanken en voorhoofd vol diepe rimpels. Hij had nog slechts één slagtand die halfweg was afgebroken. Die olifant ging sterven...

Waarom had Moehoe hem meegetrokken naar dit olifantenkerkhof ?

— Oef, zuchtte Dzi en staarde perplex voor zich uit.

— Ssst, gebood Laobe, en lei zijn vinger op zijn dikke lippen.

— Ssst... pas op. De olifanten zijn stout als ze de dans van de dood dansen...

— Wat vertel je daar ?

Laobé schudde heftig met zijn kroezelkop, drukte z'n mond tegen het oor van zijn vriend en vertelde :

— Dat is hier een vergaderplaats van de olifanten. Nooit heeft iemand uit de brousse dat gezien. Nooit heeft men een olifant gevonden die een natuurlijke dood gestorven was. Waar brengen die reusachtige dieren hun laatste uren door ? De legende vertelt dat de olifanten met hun onfeilbaar instinct, hun laatste uur voelen naderen en zich dan terugtrekken op een eenzame plek in de brousse. De andere olifanten, geleid door eenzelfde instinct, komen toegelopen en voeren een ballet uit dat eindigt met het vertrappelen van de grond en wel zodanig, dat er geen enkel spoor over blijft van hun gevallen kameraad.

— Begrepen, knikte Dzi toen Laobé klaar was met zijn omslachtige uiteenzetting.

— Die olifant in het midden gaat sterven en de anderen houden de lijkrede ?

— Ja, dat is het, antwoordde Laobé. Maar, voegde hij er aan toe, we moeten goed oppassen want als olifanten op een dodenvergadering zijn, is het net of ze van de demon bezeten zijn en wee de mens die zich durft vertonen. De olifanten achtervolgen hem dwars door het woud en rusten niet vooraleer ze hem wild vertrapt hebben.

— Dank je, zei Dzi en deed een stap achteruit tussen het hoge gras.

De dans vervolgde steeds. De olifanten maakten de kring om de stervende nauwer en nauwer. Het was een groots schouwspel. Nu was het nog slechts een gewoel van grijze ruggen die zodanig tegen elkaar gedrukt waren, dat een ervan soms hoog opsprong en dan met heel zijn gewicht op zijn buurman neerplofte.

En weer trompetten de olifanten angstwekkend. Er lag iets tragisch in die kreet.

Weenden ze ? Was dat hun klaaglied bij het lijk van de vriend die hen verlaten had ? Deze bemerkte er niets meer van want hij was geheel verdwenen onder het wilde getrappel van zijn makkers.

— Amai, zuchtte Dzi, wat een manier om z'n vrienden te begraven. Ik zal aan die broeders steeds denken als « de lijkbidders ». Doch waarom had Moehoe hen meegetrokken naar dit olifantenkerkhof ?

— Ik geloofde dat ze me begrepen had ! Ik vroeg haar me bij Ephraim en Domingo te brengen en ze neemt me op sleeptouw om een begrafenis bij te wonen ! Zijn me dat toeren ! In de taal der chimpansees moet ik beslist nog veel bijleren !

Op dit ogenblik liet Moehoe zich uit de boom, vanwaar ze de dans van de olifanten gevolgd had, neervallen. ze greep Dzidziri's hand in haar koude klauwen en gromde :

— Moehoe...

Een grote tevredenheid stond op haar gezicht te lezen. Ze sleurde Dzidziri mee naar het licht. Hij stribbelde tegen, want hij wou voor geen geld ter wereld die olifanten storen. Moehoe liet niet af en het was maar beter mee te gaan.

— Moehoe ! Moehoe !

Nog een stap en de olifanten zouden hen zien. Met haar lange, gekromde vinger wees de apin een richting aan... de tegenovergestelde kant van de kom.

— Wat is er, Moehoe ? vroeg Dzi.

Hij zweeg want nu bemerkte hij op de plaats die Moehoe aanduidde, twee gestalten. Dzi vloekte binnensmonds.

— Prachtig, Moehoe ! Dat is Ephraim, we moeten er niet meer aan twijfelen ! Wacht, die kerel zal niet langer lachen !

— Moehoe !

— Uitstekend, Moehoe ! We gaan een paar Moehoe's spreken met die heren... Ja, met die kleine dikke ook... Kijk, hij bibbert van schrik de dikke vetzak !

Dzi jubelde. Hij vergat de olifanten. Voor hem bestonden nog slechts die twee kerels, de dieven die gepoogd hadden hen allemaal om het leven te brengen.

— Dat zal wat worden, Laobé... Vooruit !

— Niet bewegen, de olifanten zijn kwaad ! weerstreefde Laobé.

— Die olifanten kunnen me niks schelen, ik wil met Ephraim praten !

Zonder op de waarschuwingen van zijn vriend te letten, ging Dzi in de richting van Ephraim en Domingo. Het woud was ondoordringbaar. Af en toe moesten ze op een boom klimmen en weer afdalen. Soms bleven ze staan om te zien of de twee er nog waren. Ja, ze zaten steeds roerloos te wachten.

De olifanten maakten nu hun kring wijder en wijder. De grond in het midden was vertrapt en plat gestampt. Van hun vriend bleef er niets meer over en niemand zou zijn lijk kunnen schenden.

— We mogen niet blijven staan, beval Dzi, vlugger, vlugger ! Hij klemde de tanden op mekaar; hij was nu vlak bij zijn doel. Stil, met getrokken gezicht en gebalde vuisten stapt Dzi voort. Hij weet nog niet hoe hij het zal aan boord leggen om de papieren te bemachtigen, een plan heeft hij niet uitgewerkt. Hij wil de documenten, dat is alles !

— Vooruit !

Eensklaps grijpt hij een liaan, zwiert over een gracht en komt neer vlak voor de voeten van Ephraim.

— De papieren !

Geen groet, geen uitleg. Een bevel :

— De papieren.

Ephraim grinnikte terwijl Domingo sprakeloos bleef staan.

— Bravo ! De rossekop heeft ons gevonden. Ik dacht dat de vissen je hadden opgepeuzeld.

— De papieren !

— Zet een ander deuntje op, jongen !

— Moehoe !

Dzi had geroepen. Moehoe wachtte slechts op dit bevel en te midden van een geweldig lawaai van brekende en krakende takken verscheen de reusachtige chimpansee voor Ephraim. Hij wou achteruit springen, maar kreeg de tijd niet. Moehoe had hem reeds vastgegrepen en verstikte hem. Domingo schreeuwde luidkeels om hulp, doch niet lang, want Pollux sprong er bovenarms op. Hij was nog jong doch bezat reeds stevige spieren.

Dzidziri verspilde geen tijd. Ephraim kon zich niet losrukken uit de greep van Moehoe en hij doorzocht snel zijn zakken. Ephraim krabde, beet en schopte, doch dat was voor Moehoe een gelegenheid om haar greep telkens nauwer toe te halen. Het gezicht van Ephraim werd paars, maar Dzidziri bekommerde er zich niet om. Hij wou de papieren. Eindelijk had hij Ephraim's brieventas en daarin zaten de documenten, de formules.

— Laat maar los, Moehoe !

— Moehoe !

Op dit ogenblik klonk er een strijdlustig getrompet door de brousse. Het gevecht, hoe kort ook, had de olifanten gealarmeerd. Een gigantisch hoefgetrappel dreunde door het woud. De olifanten hadden de indringers ontdekt en kwamen afgestormd.

De papieren zijn gered, maar is het misschien ten koste van hun eigen leven ? Zullen ze allen door die wilde troep olifanten vertrapt worden ?

VOLGENDE WEEK : GEREED OM OPNIEUW TE BEGINNEN

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Nadat ze de verrader Montbidon herkend hebben in een oude vrouw die ze ontmoetten, wendden Hassan en Kaddoer de teugel en zetten de achtervolging in...

In het dichte bos naast de weg weerklinkt een pistoolschot, en de kogel doorboort een voor een de paarden, die dood neervallen !

Moeizaam door het struikgewas strompelend, vorderen de twee soldaten zonder veel hoop.

Gehinderd door zijn vermomming, had Montbidon slechts een kleine voorsprong kunnen nemen...

Maar plotseling...

... verzinken Hassan en Kaddoer in een modderpoel die onder dichte waterplanten verborgen ligt...

Niet zonder moeite kunnen ze zich bevrijden.

Na het hele bos te hebben doorlopen, komen Hassan en Kaddoer op de vlakte.

Iedere Mens in Boods

EEN VERHAAL VAN JORIS DE MEESTER

De leerlingen van Ber-Ahmoed, in de provincie Constantine, brachten hun vacantie steeds samen door onder leiding van hun leraren. Dat was zo de gewoonte. Ditmaal waren ze naar Bedame, niet ver van de Chott-el-Nagres, gegaan. In een bouwvallige karavanenherberg sliepen ze op kleine matten.

Gargolier, de eerste leraar, vertelde zijn studenten, dat dit ongeveer het leven was geleid werd door hun voorouders, voor dat de Fransen in Algerië gekomen waren. Noerad, de tweede leraar, wist interessante bijzonderheden te vertellen over de twee vijandige stammen, Ben-Bahoedine en Ben-Fasser geheten, die omstreeks die tijd hun eigen stad, Ber-Ahmoed, bewoonden.

De studenten van Ber-Ahmoed genoten het comfort ener moderne grootstad en wisten over het verleden niet veel meer. Nu ze daar aan de rand van de woestijn leefden, kwamen alle beelden uit het verleden hun levendig en boeiend voor de geest en bij het spel verdeelden de studenten zich in twee groepen : de Ben-Fasser en de Ben-Bahoedine.

Sommigen hadden hun Europese kleding verwisseld voor een tulband, de gandoerah en de brede broeken van de nomaden. Zoals hun voorvaderen gooide de ene stam de andere reeksen schelwoorden naar het hoofd zoals : rottende jakhals en schurftige hond. Wat daarop volgde was echter geen bloedige strijd, maar het onschuldig gevecht van dieven tegen politie. Er rolden geen hoofden onder de krachtige houwen van de kromsabels; er vielen hoogstens een paar blauwe ogen te betreuren.

De Ben-Bahoedines hadden Georges Mahoem, leerling van het zevende studiejaar tot leider gekozen, de Fassers Ali Parranga die in het zesde jaar zat. Ali was groot en breedgeschouderd en boezemde ontzag in. Hij bezat organisatietalent en ontdekte steeds weer die dingen waarvan een jongen met vacantie droomt.

Wanneer een Fasser voorstelde uit hengelen te gaan, kon men er zeker van zijn, dat Ali nog dezelfde dag in het kleine Bedoeinendorp het nodige gerief vond. Ontdekte men een groot, vlak terrein, net geknipt om voetbal te spelen, was het Ali die ergens de voetbal te voorschijn toverde. Op zekere dag betwistten de twee stammen een wielerwedstrijd op de enige straatweg die het dorp bezat en het waren de Fassers die wonnen, alhoewel ze de jongsten waren. Hoe ze dit hadden klaargespeeld? Hun chef had in het nabijgelegen fort prachtige, moderne fietsen kunnen lenen. De Bahoedinen moesten het op aftandse karren zonder remmen doen, die ze ergens in de schuren van de herberg ontdekt hadden.

Georges Mahoem wist dat hij niet over deze gave beschikte. Hij was eerder klein, had een fijn gesneden gezicht, intelligente, goedige ogen. Zijn prestige berustte op zijn vriendelijkheid en goed humeur. Als hij zei : « We werden nogmaals geklopt. Bravo, Ali ! » kwamen de gemoederen dadelijk tot bedaren en was iedereen weer tevreden. In de koorzang waren de Bahoedinen echter de besten. Heel de dag waren de Fassers de sterksten geweest, doch 's avonds, zetten Georges en zijn getrouwen zich neer op het binnenplein en zongen de monotone liederen van hun land met begeleiding van tamboerijnen. Iedereen zweeg. De melancholie van het land en van de liederen werd hen te machtig; ze dachten aan hun ouders en kregen tranen in de ogen...

★

Ali Parranga kon het meesterschap van Mahoem op dit gebied niet verdragen en op een avond verloor hij z'n zelfbeheersing :

— Gaan jullie ons nog langer de oren afzagen met dat kattengejank ?

Niemand antwoordde en de zang ging voort. Woedend nam Ali een beker en trommelde er met een lepel op zo hard hij kon.

— Je bent dwaas Ali, zei Georges. Je ziet toch wel dat de anderen graag luisteren, ga wandelen indien je er niet van houdt !

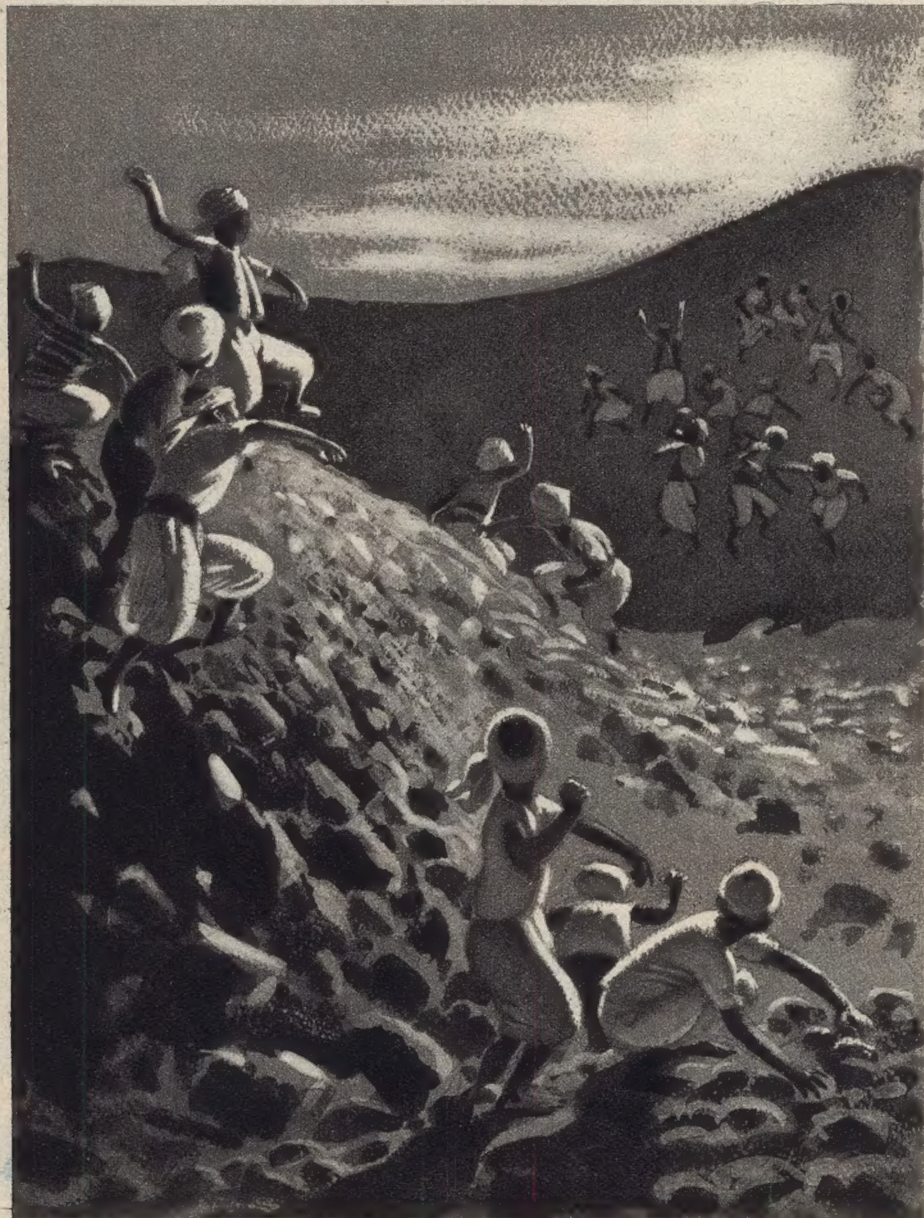
— Ja, ga wandelen ! riepen verschillende leden van z'n eigen stam die van muziek hielden.

Dat was te veel voor Ali; hij stapte op Georges toe en schreeuwde :

— Ik heb genoeg van jullie gejank en de eerste die z'n mond nog opendoet, krijgt met mij te doen !

Dreigend stak hij beide vuisten op. Hij wist immers dat hij sterk was en de leraren hem niet zien konden, daar ze reeds naar hun kamer waren gegaan.

— Vrienden, we laten ons niet overschreeuwen door die egoistische snoeshaan, zei Georges Mahoem en begon opnieuw te zingen. Ali sprong bliksemsnel op hem toe en greep hem bij de keel. Beide jongens vielen op de grond, rolden door het zand, sprongen weer overeind en vochten met wisselende kansen. Zowel de Fassers en de Bahoedinen bleven toekijken. Ze vormden 'n kring rond de vechthanen en durfden niet tussenbeide komen. Toen kwam Noerad aangelopen en hij scheidde de jongens. Ali had een blauw oog, Georges hinkte en zijn hals en zijn handen bloedden. Van dat ogenblik heerste er een vijandelijke stemming en werden de spelen anders dan vroeger...

gevaar is je Broeder!

ILLUSTRATIES VAN PAUL CUVELIER

Ali liet geen gelegenheid voorbij gaan om zijn vrienden in te prenten, dat de Bahoedine-stam met hen spotte en eindigde de kalmste spelen gewoonlijk in vechtpartijen. Werd er verstoppertje gespeeld, zocht Ali enkel en alleen Georges en indien hij hem ontdekte, sloeg hij hem niet voor de grap, doch om pijn te doen. Hij aarzelde ook nooit zijn vijand onverwachts een beentje te lichten, zodat deze hard op de grond terecht kwam. Soms speelden ze « Aumale en Abd-el-Kader ». De Fassers vormden het leger van de beroemde emir en de Bahoedinen verkleden zich als Turken en Zoeaven. Hun voetgetrappel verbeeldde de charge van de cavalerie en met hun mond bootsten ze het geluid van de fluitende kogels na. De bataljons van de generaal waren opgesteld in carré en hun bajonetten waren takken van dadelbomen. De regimenten van de emir trachtten tevergeefs dit carré te doorbreken. Op het einde van de strijd moest Abd-el-Kader (Ali) zich overgeven aan Aumale (Georges), zo stond het ten minste in de geschiedenis. Ali weigerde dit te doen en nam de vlucht. Toen hij Georges een beetje op afstand van de rest van zijn troepen zag staan, viel hij deze onverhoeds aan...

★

Zo verliepen er weken en Georges Mahoem was het spelletje beu. Hij belegde een algemene vergadering in de duinen aan de oevers van de Chott. Iedereen was aanwezig. Zodra alles stil was, hoorde men de ondergrondse zuiging en het uiteenspatten van het slijk; een geluid dat eigen is aan de woestijnmeren, waar het water uitgedroogd is en men aan de oppervlakte alleen een harde slijkkorst ziet, die veel zout bevat. Georges nam het woord. Hij wilde dat er weer het vertrouwen en de vriendschap van vroeger zouden heersen en het moest uit zijn met brutale vechtpartijen en gekrakeel.

— Diegenen die wensen weer vrienden te zijn en te spelen zoals vroeger, steken de hand op, besloot Georges plechtig.

De Fassers wisten dat Georges gelijk had en dat ze heel hun vacantie zouden bederven indien ze op de ingeslagen weg voortgingen. Men kon het hun aanzien dat ze bereid waren de vrede te sluiten. Ali zag het ook. Hij nam een steen en slingerde hem naar het hoofd van Georges. Deze kon nog net bukken...

— Dat is ons antwoord, schreeuwde Ali.

Daarop gingen de twee stammen ieder hun eigen weg. Gargolier merkte dat er iets aan de hand was en dat de ene groep naar het dorp trok en de andere naar het palmbos.

— Mahoem, hebben jullie ruzie ? Waren de Ben-Fassers al te brutaal ? vroeg de leraar aan Georges.

— Wij hebben ons over niets te beklagen, antwoordde deze kalm.

Ook de vrienden van Georges schudden het hoofd. De Koran verbiedt immers het klikken, zelfs het klikken van feiten die waar zijn.

Twee weken lang gingen de Fassers en de Bahoedinen ieder hun weg. De spelen van de Fassers waren levendiger en boeiender omdat Ali veel fantasie had. Georges wist dat hij hierin te kort schoot. Soms zat hij met zijn vrienden onder de palmbomen en ieder van hen vertelde een verhaal. Hij zag dat de blikken van velen afdwaalden en de wilde spelen van de Fassers volgden, die zich thans op het meer hadden gewaagd. Ze hadden die streek vroeger steeds vermeden, omdat de inwoners van het dorp en ook hun leraren gewezen hadden op het gevaar. Ali en zijn gezellen waagden zich thans echter op de droge, blinkende korst. Ze wisten dat het gevaarlijk was, maar daarom ook dubbel aantrekkelijk. Ze stapten langsheen de planken en takken, die hier en daar gelegd waren om de minst gevaarlijke plekken aan te duiden, en voelden zich als koorddansers boven de afgrond.

Vele Bahoedinen hadden wel zin om dit voorbeeld te volgen en Georges moest alle middelen gebruiken om hen te weerhouden. Hij voelde dat zijn populariteit slonk en het verwonderde hem niet toen op zekere morgen twaalf van zijn vrienden Ali volgden en 's avonds weigerden met hun eigen groep te zingen.

— Een mislukte vacantie, zei de een.

— De schuld van Georges, zei de ander.

— Morgen ga ik ook naar het meer, voegde een derde er aan toe.

Ze gingen slapen zonder hun leider op de schouder te kussen, zoals het gebruikelijk was.

Georges voelde zich eenzaam en droef en slenterde door het zand. De maan kwam op en toen merkte hij pas dat hij aan de kant van het meer stond. Op hetzelfde ogenblik werd hij hard tegen de grond gesmakt en hij voelde een stekende pijn in het been. Een hoongelach beantwoordde zijn hulpgeroep. Het was Ali, die verborgen in een eucalyptusboom, een zware tak had laten vallen op het ogenblik dat Georges voorbijging.

— Haha, zoon van eerloze ouders, spotte Ali.

— Schurk die je bent. Je hebt me zeker het been gebroken, kreunde Georges.

— Zing een deuntje en 't zal over gaan, schreeuwde de andere terug.

Lachend liep Ali over het meer, waarschijnlijk met de bedoeling spoedig de herberg te bereiken. Eén ding had hij echter niet bemerkt : de tak was in het meer terecht gekomen en had een verschuiving van het slijk teweeg gebracht. Na tien passen voelde Ali plotseling de bodem onder de voeten wegzinken. In een oogwenk zat hij tot aan de heupen in het slijk en onder zijn voeten voelde hij de vreselijke zuigkracht die hem steeds dieper en dieper zou trekken.

Georges was intussen moeizaam overeind gekropen en hij zag hoe zijn vijand zich tevergeefs weerde tegen het moeras dat hem in zijn greep gevangen hield. Ali schreeuwde niet; daarvoor was hij te trots. Zijn ogen spraken echter duidelijke taal... Hij wist dat het slijk hem spoedig tot aan de mond zou hebben ingezogen en dat hij spoorloos in de diepte zou verdwijnen...

— Allah heeft je gestraft, zei Georges, je hebt het de enige mens die je had willen helpen, met opzet en uit boosaardigheid, onmogelijk gemaakt je de hand te reiken.

Ali stak reeds tot an de schouders in het slijk en Georges herinnerde zich de woorden van de profeet : « Ieder mens in doodsgevaar is je broeder ! » Georges klemde de tanden op mekaar en kroop op handen en voeten naar de tak, draaide zich om en trok toen de zware last uit alle macht naar zich toe. Het hout gleed over de zoutlaag. Ali klemde zich aan het uiteinde vast... Georges trok en trok met alle krachten die hem ter beschikking stonden. Zijn been deed vreselijk pijn en hij was de bezwijming nabij, maar hij trok de boomtak steeds naar zich toe.

Ali kwam eindelijk op de oever. Hij was gered.

— Wees gezegend ! Wees gezegend, o jij, die je vijand van de dood hebt gered, stamelde hij.

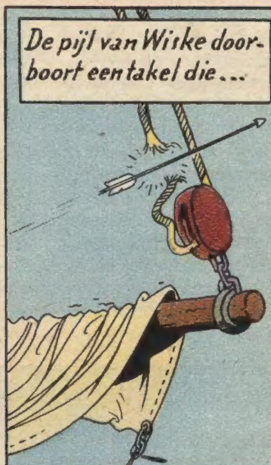
— Allah heeft je gered, antwoordde Georges met gebroken stem.

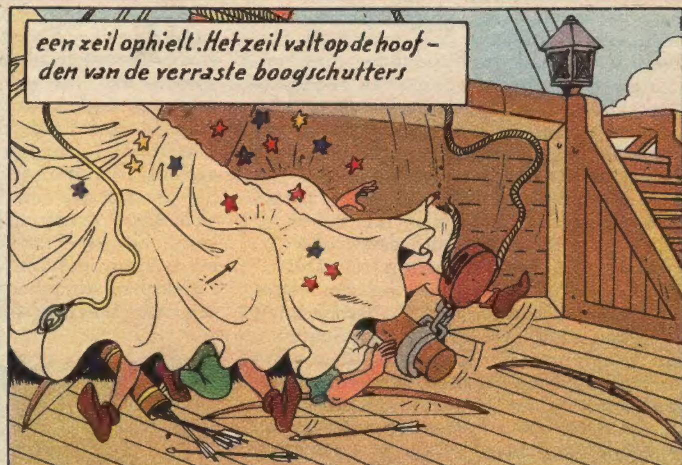
DE TARTAARSE HELM

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Capitano Rabakol werd door de Genuezen ontvoerd. Lambik en de Venetianen trachten hem te bevrijden...

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

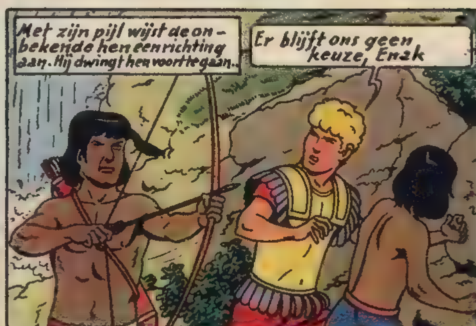

(Wordt voortgezet.

De KUIFJE'S BON

OPGELET !

- Er zijn nog steeds correspondenten die ons vragen hoe ze de Kuifje's bons moeten verzamelen. Wij raden hen aan de kroniek van de bon, verschenen in nr 20, eens aandachtig te lezen.
- Stuur de bons, voor één enkel geschenk, **nooit in twee omslagen !**
- Stuur nooit bons op zonder je **volledige naam en adres** mee te delen, geschreven in duidelijke drukletters ! Vergeet niet het geschenk te vragen dat je wenst.
- Alle bons, zelfs deze die geschonden zijn, zijn geldig, indien de **puntenwaarde** zichtbaar is.
- De geschenken welke op de lijst voorkomen zijn **niet te koop**, doch enkel verkrijgbaar met de Kuifje's bon.

ONZE BRIEVENBUS

M. Delbare, Paul Jansonlaan, 39, Anderlecht en **M.L. Cleminckx, Antwerpsesteenweg, 24, Lochristi.** — Wij zonden jullie geschenken op de vermelde adressen, doch ze kwamen terug als « onbekend » !

— Wat is er nu aan de hand ? Twee minuten geleden speelden ze nog zo kameraadschappelijk !
— Ja, ze hebben zo juist een Kuifje's bon gevonden !

★

LIJST DER GESCHENKEN

	Aantal punten
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per reeks	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem, boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie KUIFJE'S wimpel in drie kleuren ...	100
7. Vijf reeksen foto's « Prins Boudewijn », per reeks	100
8. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
9. KUIFJE'S puzzle in hout, getekend door Hergé, model A	350
10. KUIFJE'S puzzle, model B	500
11. Blokjesspel KUIFJE, creatie van Hergé ...	500

★

VERGEET VOLGENDE NAMEN NIET :

VICTORIA — PALMAFINA — MATERNE
FRIMA — INA — HEUDEBERT — CHOCOSWEET
TOSELLI

HET BOS

ELSA VAN HAGENDOREN neemt ons mee door het bos en vertelt prettig en boeiend over het leven van de eekhoorn, de specht, de staartmezen en nog veel andere dieren. Ze tekende ook de dieren in hun omgeving en sommige daarvan zijn zo fijn, dat ze aan Japanse schilderijen doen denken. Het boek is prachtig uitgegeven door DE SIKKEL van Antwerpen en kost slechts 48 frs. Hier een brokstuk uit het boek van Elsa van Hagendoren :

Het harmeltje

Er was eens een eekhoorntje en het zat heel alleen in het bos. Zo dacht het ten minste, toen zijn moeder het weer eens afgesnauwd had, omdat het altijd achter haar liep en om nootjes vroeg.

« Ben je daar weer ? Je bent nu toch groot genoeg om zelf je beukenootjes te rapen. En tanden en nagels heb je om ze te schillen en te kraken. Ik heb je dikwijls genoeg getoond hoe je het moet aanpakken. Tot ziens, het ga je goed ! » Toen liet ze nog eens haar tanden zien en ons eekhoorntje durfde haar niet meer te volgen.

Daar zit het nu, heel alleen in het bos...

Wat moet het nu gaan beginnen ? Gelukkig dat het mooi weer is vandaag. Dagen lang heeft het geregend : daar houdt ons eekhoorntje niet van, dan blijft het liever thuis. Maar gister heeft de wind de nare wolken uiteen gedreven, en vanmorgen klom een vrolijk zonnetje ten hemel en droogde de dikke regentranen die nog aan de bladeren hingen.

« Sie-sie-sie-sie ! » roept een kleine kuifmees, terwijl ze ijverig zoekt en peutert in de schors van een denneboom. « Wat zijn die beestjes toch lekker, die ik hier vind ! »

« Ik heb waarachtig honger gekregen », denkt ons eekhoorntje. « Als ik dat ook eens probeerde ? » Het gaat kijken, snuffelt nieuwsgierig in de diepe spleten, en een kevertje krievelt over zijn neusje weg. Hap — wat lekker !... Dat is niet kwaad, dat doe ik meer », zegt ons eekhoorntje en wrijft over zijn buikje.

Daar loopt een hazelmuis in haar mooi gouden pelsje over het mos. Ze klautert recht een hazelaar op. Wat doet ze daar ? Ze plukt een hazelnoot en peuzelt ze genoeglijk op, terwijl ze onderste boven aan een dun takje wiegt.

« Dat moet ik ook eens proberen », meent het eekhoorntje. « Maar zo aan een dun takje hangen, dat kan ik niet. » Wat zijn die hazelnoten fijn ! Kriekvers en zacht onder de hongerige tandjes ! « Hier kom ik terug », zegt het eekhoorntje.

Een grote zwarte specht met rode kuif daalt tussen de stammen neer en begint ijverig in een mierenhoop te hakken. Hij haalt er poppen en eieren uit en heeft er een flinke maaltijd aan. « Misschien lust ik dat ook wel », denkt het eekhoorntje en wacht begerig tot de zwarte specht verzadigd wegvliegt. « Die slokop eet alles op... Er zal voor mij niets meer overblijven. »

Maar er blijft een heleboel over : poppen en larven en ronde witte eieren, als rijstkorreltjes. Het eekhoorntje snuffelt, proeft voorzichtig één eitje, dan een pop... « Niet slecht », meent het. « Dat moet ik onthouden », en scharrelt nu genoeglijk in de mulle hoop...

Het eigenaardig geval van Mijnheer van Meylbeke

Renaat, zijn zus en de huisknecht Willem zoeken mijnheer van Meylbeke, die op geheimzinnige wijze verdwenen is. van Meylbeke ontsnapte, doch werd nadien aan boord van een schip gebracht dat naar Australië vaart...

Tekst en tekeningen van F. Craenhals

(Wordt voortgezet.)

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli worden door een storm op een onbekend eiland geworpen. Ze zijn te gast bij het stamhoofd, een verwoed liefhebber van cricket...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

SPOORWEG- -PIRATEN

Sexton Blake en Tinker zitten een bende spoorwegpiraten op de hielen. Op doortocht door een bergachtige streek signaleert Tinker een gestalte die op hen toekomt...

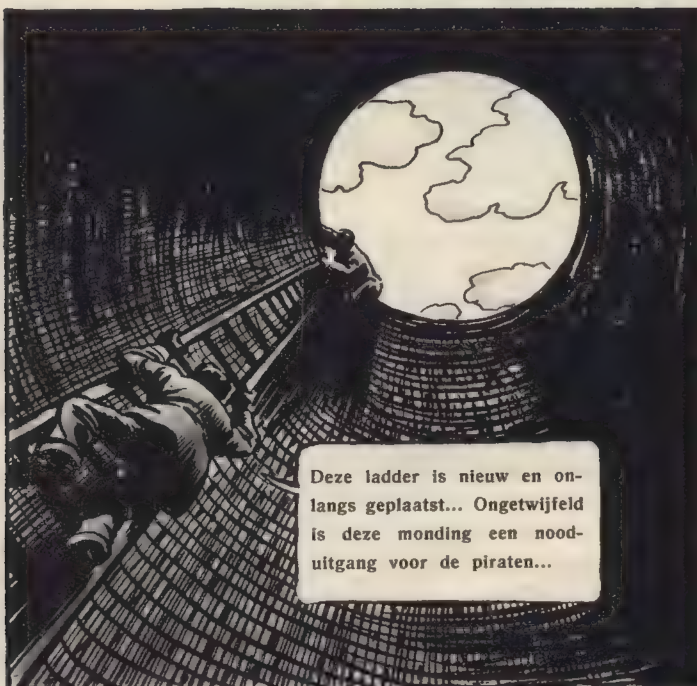
BLAKE, TINKER EN ANNIE ZIJN OVERHAASTIG OM DE ONBEKENDE TE BEREIKEN DIE UITGEPUT NEERVALT. DAN BEGINT ER EEN KRUISVUUR VAN VRAGEN...

Nadat ze van de gekwetste alle inlichtingen verkregen hebben, leggen Sexton Blake en Tinker hem in de auto en verzoeken Annie hem naar een dokter te brengen. Zij zelf begeven zich in de richting die de detectieve aangewezen heeft...

Eindelijk, na een afdaling die zonder einde scheen...

NA HET UITZENDEN VAN ZIJN BOODSCHAP BERGT SEXTON ZIJN ZAKUITZENDPOST OP, DOCH EENSKLAPS...

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN van een CAMERAMAN

JACKSON en ik hielpen mee aan de opnamen voor een grote film die zich afspeelde in de oerwouden van Indië. Op zekere dag moesten we er op uit om enkele interessante opnamen te bemachtigen midden in de wildernis. We volgden een rivier waar veel wilde dieren hun dorst kwamen lessen en na een hele afstand te hebben afgelegd, vonden we een uitgelezen plekje om onze camera op te stellen.

We verscholen ons achter het dichte struikgewas en wachtten tot er iets gebeuren zou, dat waard was op de gevoelige plaat te worden vastgelegd. Nu en dan hoorden we het gebrul van een leeuw, de roep van een vogel of de vlucht van dieren die we niet zien konden.

Op een tiental meter voor ons werden de takken plotseling ruw uit elkaar geschoven en een grote, grijze kop met geweldige horens kwam te voorschijn. Een buffel? Ja, de machtige Indische buffel. Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken! Het dier snoof de lucht op en stapte dan naar de rivier. Het dronk met lange, gulzige teugen. Wij draaiden... Na een paar ogenblikken zagen we in de struiken een roodbruine, zwart gestreepte vacht sluipen. Men hoefde waarachtig geen dierkundige te zijn om de tijger te herkennen. Heel voorzichtig sloop hij nader met de bedoeling op de buffel te springen en hem de nek te breken. Maar de machtige buffel had de heer van het oerwoud zeker geroken, want hij keerde zich bliksemsnel om en stond oog in oog met de geduchte vijand. Beide dieren rilden en waren gereed voor de strijd tot het uiterste.

Jackson wreef zich in de handen en ik was even gelukkig als hij, want nu zouden we ten minste een paar interessante opnamen kunnen draaien. We waren ook heel benieuwd te weten hoe dat gevecht zou aflopen.

De tijger sprong toe, maar de buffel had zich reeds schrap gezet om zijn horens in de flank van de tijger te planten. De tijger ontweek de stoot. Grommend van woede ging hij opnieuw ten aanval, maar de buffel tilde hem op de horens en wierp hem met kracht de lucht in. De tijger kwam achter de buffel terecht.

Wij klemden onze camera's steviger vast. Nooit hadden we zulk een schouwspel gezien en we keken in ademloze spanning toe...

Met een verbazende soepelheid keerde de buffel zich om. De tijger was hem echter te vlug af en had zijn klauwen diep in de schoft van de buffel geplant. De machtige buffel stormde vooruit en slingerde zijn vijand tegen een boom. De schok was hevig, maar een tijger is lenig en taai! Er drupte bloed langs de flanken van de buffel en dat maakte de tijger wellicht nog razender. Bliksemsnel sprong hij toe. De buffel met de kop laag tegen de grond, wilde zijn vijand op de horens opvangen, maar tweemaal kon de tijger dit vreselijk wapen ontwijken. Toen nam het gevecht een wending, die wij in de verste verte niet hadden kunnen voorzien...

De buffel viel de tijger nogmaals aan, deze sprong tijdig op zij, en de buffel, meegesleept door zijn eigen snelheid en geweld, kwam terecht in de struiken waarachter Jackson en ik verborgen zaten. Het dier rook de mensen en vergat waarschijnlijk de tijger, want het begon zich woest een weg te banen door het struikgewas, dat wij als absoluut ondoordringbaar beschouwd hadden. Op drie meter voor ons bleef de buffel staan. Uit zijn geopende muil sijpelde een straal bloed. Jackson schouderde zijn geweer en schoot. Hij miste z'n doel. De kogel had de buffel slechts in de poot getroffen. Ik greep mijn revolver en schoot hem leeg. De buffel stortte neer en bleef liggen...

De tijger had het spoor van de buffel gevolgd en stond nu vlak bij zijn prooi. De schoten hadden hem natuurlijk doen schrikken... Jackson en ik vuurden bijna tegelijkertijd.

De tijger viel neer, doch het volgende ogenblik reeds maakte hij een geweldige sprong in onze richting. Een schot van Jackson trof hem in het oor. De tijger viel dood neer.

Wij waren de overwinnaars in dit gevecht, maar één van onze camera's was door de buffel omvergelopen en onbruikbaar gemaakt. Tot overmaat van de ramp had het dier ook de doos, waarin de film zat, vertrapt.

We zagen er beroerd uit en op de terugweg hebben we niet veel gesproken. 't Had ook anders kunnen aflopen! Neen, als cameraman de wildernis intrekken op zoek naar interessante opnamen is niet altijd een pretje!

MONSIEUR VINCENT

Een gevangene smeekt Vincent te zorgen voor zijn vrijlating daar hij vrouw en kinderen heeft, die van honger zullen omkomen. Vincent laat de gevangene ontsnappen en neemt zelfs diens plaats in...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

VINCENT VERTELT DE HELE WAARHEID, MAAR HET IS MOEILIJK SANTIAGO ER TOE TE BEWEGEN TE ZWIJGEN. HIJ ZOU HET LIEFST UITSCHREEUWEN, DAT MEN VINCENT OPGESLOTEN HEEFT EN HEM VRIJ MOEST LATEN.
ER VERLIEPEN DRIE DAGEN ZONDER DAT DE BEWAKERS IETS BEMERKTEN. NU KON SANTIAGO ECHTER NIET LANGER MEER ZWIJGEN; DAT WAS MEER DAN ZIJN GOED HART VERDRAGEN KON. VINCENT WERD IN VRIJHEID GESTELD EN M. DE GONDI MOEST AL ZIJN INVLOED GEBRUIKEN OM DE TONGEN TOT ZWIJGEN TE BRENGEN ! DE GENERAAL VAN DE KONINKLIJKE GALEIEN EN DE AALMOEZENIER KWAMEN TEZELFDERTIJD IN DE HAVEN VAN BORDEAUX AAN.

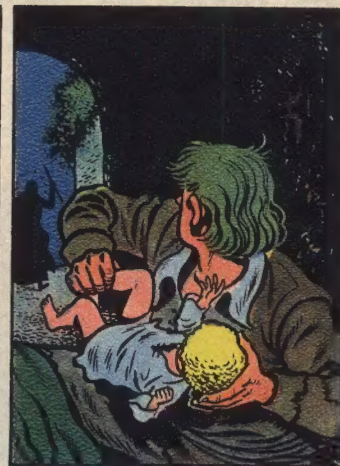

Inderdaad. Het duurde niet lang of Santiago, ex-beroepsbedelaar, ex-dief, ex-galeislaaf, stond op vrije voeten en hielp Vincent zo veel hij kon en van ganser harte...

Vincent kon alle hulp goed gebruiken. Madame de Gondi had Vincent gevraagd de missies op steviger grondslag te vestigen en over heel het land de christelijke naastenliefde te prediken. Op een avond liep hij door de stegen van Parijs...

(Wordt voortgezet.)

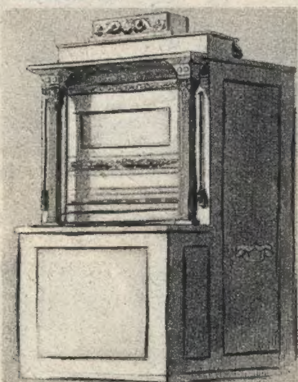
Deze LUCHTKASTELEN hebben onze grootouders verbaasd.

HET beroep « uitvinder » heeft vroeger werkelijk bestaan! In adresboeken, patentbeschrijvingen en in advertenties stuitte men niet zelden op de trotse, zij het dan slechts eigenmachtig aangenomen titel : « uitvinder ». Zoals er dichters en kooplieden, officieren en ambtenaren waren, zo waren er ook uitvinders van beroep. Dat begon een eeuw geleden, toen de techniek nog in de kinderschoenen stond en het duurde zo ongeveer tot het begin van deze eeuw. Men bewonderde toen alles wat technisch en mechanisch was en verkeerde nog in de mening, dat door de techniek het leven mooier en waardevoller zou worden.

Velen voelden zich tot dit nieuw beroep geroepen, maar weinigen waren uitverkoren! Het merendeel tekende en construeerde er maar op los en ze dachten met hun uitvindingen stapels goud te verdienen. Een van die uitvindingen was de « hexametermachine » of...

DE MACHINE DIE VERZEN SCHRIJFT

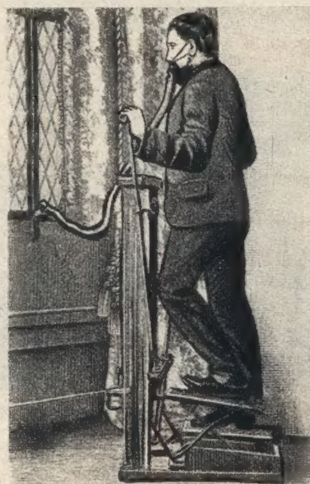
ZE werd in 1846, te Londen, tentoongesteld en geleek op een grote houten geldkist. Het ingewikkeld raderwerk in de buik van de kist bestond uit niet minder dan 86 wieltjes. Iedere minuut schreef deze tovermachine een alexandrijn. Op een dag kon de machine 1440 versregels schrijven, d.w.z. rond de 10.000 per week! De naam van de uitvinder werd nooit genoemd, maar men meende te weten dat hij uit Bridgewater afkomstig was en dertien jaar lang aan zijn toverkast gewerkt had. Was deze gedichtenmachine in werkelijkheid een zwendel zoals de beroemde schaakmachine van baron von Kempelen? Het is nooit achterhaald. De gedichtenmachine is verdwenen en niemand weet wat er van geworden is.

De machine die verzen schrijft

SKILOPEN IN DE HUISKAMER

Bergbeklimmen moet vroeger zeer ongewoon geweest zijn, anders zou het Amerikaanse « trainingstoestel voor bergbeklimmers » nooit uitgevonden en zeker nooit verkocht zijn. Op een stelling die op een keukentrap geleek, kon men klimoefeningen verrichten. Het ademhalen werd daarbij bemoeilijkt, omdat men moest ademen door een gummislang. In haar reclame beweerde de fabriek, dat dit apparaat niet alléén een goede oefening voor de bergsport was, maar dat het deze zelfs zo volledig verving, dat het kopen en regelmatig gebruiken van dit toestel iedere reis naar de bergen overbodig maakte!

Beklim de bergen in je huiskamer!

De paraplui-hoed

EEN BLIKSEMAFLEIDER EN EEN REGENSCHERM OP JE HOED!

Een dankbaar terrein voor « practische » uitvindingen vormde de herenhoed! Men bouwde er fototoestellen in, voorzag ze van inrichtingen voor het bewaren van sigaren of van een opklapbare regenscherm. De heren schijnen wel benauwd geweest te zijn voor de regen, want de fantasie van de « uitvinders » grenst hier aan 't ongelooflijke. De « bliksemafleider-paraplui » zou 'n wandeling tijdens de hevigste onweders mogelijk maken en er waren ook speciale « bliksemafleiders-hoeden » voor dames. De hiermee uitgedoste schepsels moesten een lange draad met een stuk koper achter zich aan slepen...

Bliksemafleider-paraplui

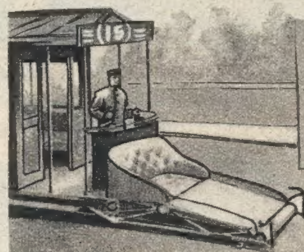
Reddingskoffer bij brand

DE KOFFER BRENGT DE REDDING!

Op de uitrusting voor de reis en de reiskoffer hadden de uitvinders het ook speciaal gemunt. Een koffer moest kunnen gebruikt worden als hoofdkussen om in de trein te slapen. Opklapbare rollen werden er onder gezet, zodat men de koffer — gemakkelijk of niet — achter zich aan kon slepen, of voor zich uitduwen. De beste koffer was zeker deze, die men als reddingstoestel kon gebruiken, wanneer er 's nachts in het hotel onverhoeds brand uitbrak! Men zette zich in die bewuste koffer en kon zich aan een takel uit het venster op de begane grond laten zakken en was gered!

DE RIJDENDE DIVAN

Ongelukken voorkomen is natuurlijk prachtig en een van die geniale « uitvinders » had een rijdende divan gebouwd, die voor iedere tram en iedere auto moest aangebracht worden! Het spreekt vanzelf, dat de fantasie van de ambtenaren van buurtspoorwegen niet zo ver reikte, en ze de divan naar het museum voor curiositeiten verwezen.

Geen ongelukken meer!

SIGARETTENHOUDER VOOR KETTINGROKERS

Het werd de hartstochtelijke roker zo gemakkelijk gemaakt, dat hij zijn sigaret zelfs niet eens meer uit de hand behoefde te leggen. Ze zweefde hem voortdurend voor de lippen en kon zonder moeite opgevangen worden. Wij weten niet of deze sigarettenhouder ooit beproefd werd!

De automatische sigarettenhouders

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

De koning smult dat het een aard heeft en roept uit :

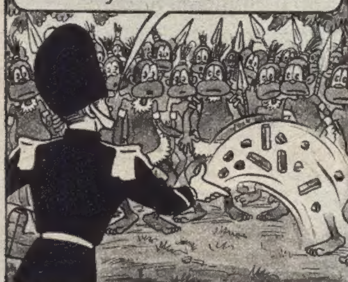

Ik zal nooit geen mensenvlees meer eten op voorwaarde... dat je me die lekkernij met karrevrachten kunt bezorgen !

Maar de andere kannibalen brullen van verontwaardiging :

De kannibalen eten de chocolade. Ze likken duimen en vingeren af. Zoiets fijns kregen ze nog nooit...

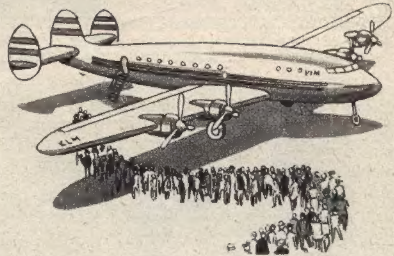
(Wordt voortgezet.)

UIT DE VIER WINDSTREKEN

LEZEN EN SCHRIJVEN

Er zijn op de wereld op iedere drie personen, twee analphabeten. In het geheel zijn er nog één milliard, twee honderd millioen mensen die noch lezen noch schrijven kunnen !

OP SCHIPHOL VIERT MEN ALLE DAGEN FEEST

Op 25 Juli was het vijf jaar geleden dat Schiphol weer werd opengesteld voor luchthavenbezoek en rondleiding. Reeds vóór de oorlog was Amsterdam's luchthaven voor het publiek open. Van 1 Juli 1929 tot en met 31 December 1939 werd hiervan door 2.449.000 personnen gebruikt gemaakt. In de vijf jaren na de oorlog was de belangstelling voor Schiphol nog aanmerkelijk groter. Drie millioen zeven honderd duizend personen brachten een bezoek aan de luchthaven. Van elke twintig Nederlanders hebben na de oorlog er zeven een bezoek gebracht aan Schiphol. Zeer waarschijnlijk zal de rondleiding op Schiphol het volgend jaar de beschikking krijgen over een nieuwe, bijzondere bezienswaardigheid, nl. het nationale luchtvaartmuseum, dat een plaats zal krijgen op deze bedrijvige luchthaven en waarin de hele geschiedenis en ontwikkeling van de Nederlandse luchtvaart in beeld zal gebracht worden.

VEEL NIEUWS IN WEINIG WOORDEN

- Honolulu heeft het mooiste klimaat ter wereld met zevenmaal meer zonnige dagen dan bij ons. De langste periode waarin de zon achter de wolken schuilde tijdens de laatste twintig jaar was **elf dagen** !
- In Argentinië staat een schommelende steen van 700 ton die men Tandil Stone heeft genoemd. Men kan hem als notenkraker gebruiken !
- Er zijn geen ijsberen aan de Zuidpool en geen pinguins aan de Noordpool.
- Er zijn zeven rustdagen in de week ! De christenen rusten 's Zondags, de Grieken 's Maandags, de Perzen Dinsdags, de Assyriërs 's Woensdags, de Egyptenaren Donderdags, de Mahomedanen Vrijdags en de Joden en de Adventisten 's Zaterdags.

VEILIGER AUTORIJDEN

Een Italiaans ingenieur heeft een systeem van ultra-korte golven uitgevonden die het de chauffeurs van de verschillende auto's mogelijk maakt met elkaar te corresponderen. Wil je inhalen ? Druk op een van de knopjes op je dashboard en een lampje, op het dashboard van de auto vóór je, begint te gloeien. De chauffeur van deze auto ontsteekt een groen licht aan de achterkant van zijn wagen en dit betekent : Passeer gerust. *Een rood licht betekent :* Wachten, gevaarr !

Twee auto's passeren mekaar bij nacht. Door het systeem van de Italiaan, dempen de koplampen van beide auto's, op een bepaalde afstand, hun licht automatisch en het passeren wordt hierdoor ongevaarlijk.

DIERENBESCHERMING TEGEN DIERENPARK

De vereniging voor de bescherming van vrije vogels slaagde er in de goudarend van Schotland, de trots van de Londense Zoo, uit zijn kooi te verlossen.

De arend van Schotland is heel zeldzaam en wordt door de wet beschermd. Het is verboden deze arend te doden en nog veel minder hem van zijn vrijheid te beroven. De rechter heeft dus beslist, dat de Londense Zoo de arend terug moest brengen op de plaats waar het dier gevangen werd.

En zo werd de arend in een speciale wagon, waarvan de wanden met hooi belegd waren en voorzien van een dozijn pas geslachte konijnen, van Londen naar een klein Schots dorp gevoerd. Hier werd de arend opgewacht door doedelzakspelers, die zijn bevrijding met muziek vierden. De kooi werd geopend en de arend steeg op naar een onbekende bestemming.

5 MINUTEN VOOR 5 VRAGEN

1. Je vaart met de boot van de Atlantische in de Stille Oceaan door het Panamakanaal. In welke richting steven je, Oost-West? West-Oost? Noord-Zuid of Zuid-Noord ?
2. Hoeveel republieken zijn er in Zuid-Amerika ?
3. Hoe heet het eiland gelegen ten Zuid-Oosten van Indië dat beroemd is om zijn thee ?
4. Welke Duitse componist verwerkte de Germaanse mythologie in zijn muziek ?
5. Welke schilder uit de Renaissance tekende een plan van een « vliegtuig » ?

Antwoorden :

1. Richting Noord-Zuid. — 2. 21. — 3. Richard Wagner. — 4. Ceylon. — 5. Leonardo da Vinci.

KUIFJE HAALT HET !

De wedstrijd voor zeepkisten te Namen heeft Thierry d'Hoop, lid van de Kuifje's club, de eerste prijs voor elegantie en techniek in de wacht gesleept met zijn wagen « TINTIN » (« KUIFJE »).

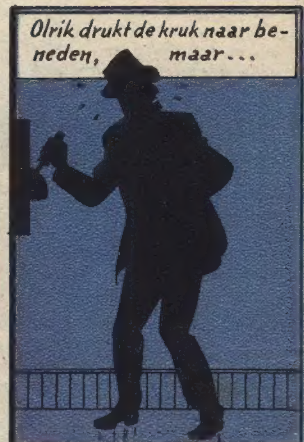

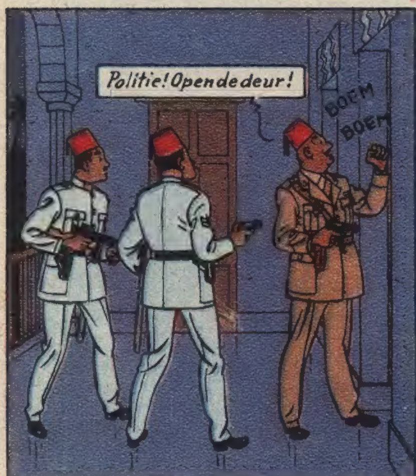

(Wordt voortgezet.)